

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 22 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 84

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιλβα, (τέλος). — Ο
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
 ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αιμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας.

[Τέλος]

Τὴν παρετήρησε στιγμᾶς τινας μετ' ἀορίστου βλέμματος, εἶτα ἤρχισε νὰ γράφῃ, ἀλλ' ἡ γραφίς ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωσε νὰ γράψῃ μικρὰν ἐπιστολήν.

Ἡ Βέρθα ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου· ἀλλ' αἶφνης ἔστη, καὶ γονυπετήσασα ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔτεινε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν ἀδελφόν, καὶ ἐτραύλισε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ δακρύων :

— Ράλφε !... δὲν θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους πλέον ... θὰ ἀφήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἀναχωρήσῃ ἄνευ παρηγορητικῆς τινοῦ λέξεως ... ἄνευ συγχωρήσεως ; ...

— Καὶ ἤθελες μὲ πιστεύσει, ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐσυγχώρησεν ; !...

— Θὰ ἀπολεσθῶ λοιπὸν πλέον διὰ παντός ; !...

— Ὅχι, τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι μέγα... Ἐλπίσον !!!

Ἡ κόρη ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν της ὀλοφυρομένη, καὶ μετὰ κλονιζομένου βήματος ἀπεμακρύνθη, ρίπτουσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της τελευταῖον βλέμμα ἀγάπης καὶ θλίψεως.

Ὁ Ράλφος ἔμεινε ἀκίνητος, ἤθελέ τις εἶπει ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς ζωῆς δὲν ἐνεψύχου πλέον τὸ σῶμά του... Ἡ χαραυγὴ εὐρεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ πνεύματος νάρκη... Μία θλιβερὰ ἐν τούτοις μεταμόρφωσις εἶχε φανῆ ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ προσώπου του... τὸ θαλερὸν τῆς ἡλικίας εἶχεν ἐκλείψει... Ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφαί-

νετο σθεσθεῖσα, δύο ρυτίδες ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἀντὶ τῶν μελανῶν τριχῶν, αἵτινες περιέβαλλον τὴν προτεραιάν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, εἶχεν ἤδη τοιαύτας πυκνάς λευκάς ὡς ἡ χιών.

Ὅτε συνῆλθεν ὁ δυστυχὴς μάρτυς, ἀνετριχίασεν, ἐνθυμηθεὶς τὰς τρομερὰς τῆς νυκτὸς ἀποκαλύψεις, ἀμέσως δὲ παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καταθέτων τὰ τῆς ἀθωότητος τῆς Βερβάρας, καὶ ζητῶν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς χάριν, ἦν προθύμως οἱ δικασταὶ παρέσχον· τοσοῦτον ἔθεωρεῖτο ἅγιος, ὡσεὶ ὁ λαμπρὸς κύκλος ἐφώτιζε τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἱερέα, ἀληθῆ προσωποποίησιν τῆς ἀρετῆς, αὐταπαρνήσεως καὶ καθήκοντος.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Ράλφος ἐγκατέλιπε τὴν πόλιν — εἶχε κατορθώσει νὰ σταλῇ ἱεραπόστολος εἰς Ἀφρικὴν.

.....

Ἡ πανώλης ἐμάστιζε τὰς δυτικὰς παραλίαις τῆς Ἀφρικῆς, καὶ, ὡς ἀληθὲς δικτύον, περιέβαλλε διὰ τῆς νεκρικῆς τῆς σινδόνος πόλεις καὶ χώρας, πανταχοῦ δὲ ἠκούε τις τὴν ἀποθαρρυντικὴν ἠχὴ τῶν δακρύων καὶ τῆς ὀδύνης... Ὁ τρόμος εἶχε κυριεύσει τὰς ψυχὰς ὅλων, ἡ δὲ θλίψις κατεῖχεν ὅλα τὰ πνεύματα, ἡ ἀπελπίσια εἶχε στειρεύσει πᾶν, ἐλέους, οἴκτου ἢ φιλανθρωπίας αἶσθημα.

Εἰς τὴν πόλιν Α... ὁ τρομερὸς λοιμὸς εἶχε διαδοθῆ ἐπὶ πολὺ... ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερησίων θυμάτων ἦτο ἀναριθμητος, καὶ ὁ τρόμος εἶχε τοσοῦτον καταβάλει τοὺς κατοίκους, ὥστε ἦσαν ὡς παράφρονες... Ἐν μέσῳ τῆς ἡλιθιότητος καὶ τῆς ἀποναρκώσεως, ἐξ ὧν κατεῖχοντο οἱ κάτοικοι, εἶχον καταστῆ περιδεῖς καὶ τυφλοὶ ὑπὸ τοῦ φόβου ... εἰς μόνος ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀπολέσει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν σταθερότητα καὶ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του καὶ τῶν πράξεών του ... Οὗτος ἦτο ὁ Ράλφος, ὅστις

ἀκαταπόνητος ἐν τηλικαύτῃ καταστροφῇ, ἐφαίνετο πανταχοῦ, ὅπου ὑπῆρχον δάκρυα, ὅπως ἀπομάζῃ αὐτά, ὅπου ἦτο ἀνάγκη νὰ παρευρεθῆ, περιθαλψῇ καὶ παρηγορήσῃ ...

Ἐν τῇ ἀπίρῳ ἀγαθότητι τῆς ψυχῆς του εἶχε πάντοτε λέξεις, ἀρπύζοντες αὐτὰς ἀπὸ τῆς πίστεως ἱεροῦ καὶ θεοῦ ἔρωτος, αἵτινες οὐ μόνον ἐνεψύχουν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἐγαλθάνιζον μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοὺς καταπεπονημένους καὶ τεθλιμμένους ἐκείνους κατοίκους, καὶ πλείστοι τῶν ἀποθησκόντων εἶχον ἀφήσει τὴν ζωὴν μὲ οὐρανίους ἐλπίδας.

Ἐμείνεν εἰς τὴν θέσιν του, μέχρις ὅτου ὁ λοιμὸς ἔπαυσε τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς· καὶ ὅταν ἀφῆκε τὴν πόλιν ἐκείνην, ὅπως πορευθῆ εἰς ἄλλην, οἱ κάτοικοι τὸν συνώδυσαν ἀνακράζοντες, ὅτι ἦτο ἄγγελος ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλλάχ... Ὁ Σωτὴρ... Ὁ ἅγιος Ἀνὴρ τῆς Ἐρήμου, — καὶ ἔρραινον τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν διήρχετο, δι' ἀνθέων καὶ εὐλογιῶν.

Εἶχον παρέλθει εἴκοσιν ἔτη, πρὶν ἢ ὁ Ράλφος ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γενέθλιόν του πόλιν. Ἡ ἐπιστροφή του ἐπροξένησε μεγίστην ἐντύπωσιν ἢ μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐξοχος ἐκείνη μορφή, ἐμφαίνουσα οὐρανίον εἰρήνην, ἐφαίνετο ὅτι ἀντενάκλα ἐπὶ τῶν πλησιαζόντων αὐτὸν ἀνθρώπων ... τὸ γλυκύτατον μεδίμαμά του, ὅμοιον πρὸς μαγγανείαν ψυχῆς, διέγραφε τοὺς γλυκεῖς καὶ πλήρεις καρτερικῆς μελαγχολίας χαρακτῆρας, καθιστῶν αὐτὸν ὄν, τὸ ὅποιον ἀνύψου τὸν νοῦν εἰς καθαρὰς καὶ εὐγενεῖς σκέψεις, καὶ πᾶς τις τυφλὸς ὑπετάσσετο εἰς τὴν γοητευτικὴν ἐπήρειαν, ἥτις προήρχετο ἀπὸ αἶσθημα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ.

Ὁ Ράλφος ἐζήτησε διαφόρους συγγενεῖς καὶ φίλους· τινὲς εἶχον ἀποθανεῖ, ἄλλοι εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν πόλιν. Μετέβη τότε εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ὥρας βεβουθισμένος εἰς σκέψεις πρὸ τινοῦ

τάφου.— μετὰ τρεμούσης χειρὸς ἀφῆρεσε τὸν καλύπτοντα τὸν σταυρὸν κισσόν, καὶ πολλάκις ἠσπάσθη τὸ κείμενον ὑπ' αὐτὸν ὄνομα.— Ἦτο τὸ ὄνομα τῆς Ἐδίττης. Τὴν αὐαὴν ἡμέραν παρουσιάζετε εἰς Μοναστήριον τῶν τεθαμμένων ζώτων.

Ἡ Βέρθα εἶχεν ἀποθάνει ἤδη πρό τινων ἐτῶν, καὶ διὰ τὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν, εἶχον θάψει αὐτὴν μὲ κεκαλυμμένον πρόσωπον, ὡς εἶχε ζήσει, ἀφ' οὗτου ἔγεινε μοναχή.

Ἡ Ἠγουμένη παρέδωκε τῷ Ράλφῳ ἐπιστόλιον, τὸ ὁποῖον ἡ Βέρθα εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὴν μετὰ θερμῶν παρακλήσεων, ὅπως ἐγχειρίσῃ αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τὸ ἐπιστόλιον αὐτὸ ἐμπεριείχε τὰς ἐξῆς λέξεις :

« Ἐκλαυσα, ὑπέφερον, πολὺ ὑπέφερον... ἤλπισα... θὰ μὲ συγχωρήσῃς ἤδη. ἀδελφέ μου ;!... » Ὡ, συγχώρησόν με. Αἱ δεήσεις σου θέλουσι ἀποδώσει εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς πρώτης παιδικῆς μου ἡλικίας, αἵτινες, ὡς ἀκαταμάχητος ἀρμονία πλήρης γοητείας καὶ ἀρωμάτων, θὰ ὑψωθῶσι μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ ἀνωτάτου Δικαστοῦ, καὶ θὰ ἠμιλήσωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ... » Ὡ, δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀδελφέ μου, δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ... »

Ἐνῶ ἀνεγίνωσκε, τὰ δάκρυα κατέβρεχον τὰς παρεάς τοῦ Ράλφου. Ἡ ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκκλινεν ἱκετεῦσαν τὸν Θεὸν μετ' ὑψηλῆς καὶ ἐγκαρδίου εὐλαθείας.

EMMENEIN

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Τοῦτο δηλοῖ ὅτι βαίνω πρὸς τὴν καταστροφὴν, κύριε γραμματεῦ, εἶπεν.

— Καὶ μὲ βῆμα ταχύ, πρίγκηψ, μόνον δὲ ἔχετε ἀκόμη δρόμον νὰ διανύσετε.

— Καλῶς ἐγὼ ἰππεύω καὶ ὑπάγω πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ βαρῶνος εἰς τὸ δάσος ὅπου θὰ ἴναι μετὰ τῆς μαρκησίας δ' Ἀρτάν. Σὺ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ;

— Ὅχι, πρίγκηψ, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε, ἔχω ἐργασίαν.

— Σὲ συγχαίρω ! εἶσαι σκαλιστὴς χαρτίων ἀκαταπόνητος, τοῦτο εἶναι γνωστόν. Ἐν τούτοις, θὰ σοὶ εἶδιδα νὰ δοκιμάσῃς ἐν ὠραίῳ ζῶν, ἀλλὰ πολὺ ἐπίμονον. Οἱ λαὶ Βιλλωδαὶ ὅμως οὐδέποτε φοβοῦνται.

— Δηλαδή φοβοῦνται ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Ἄνδρέας.

— Καὶ αὐτὸ γνωστόν ἢ φήμη σας εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητος. Καὶ γυμνάζεσαι πάντοτε εἰς τὰ ὄπλα ;

— Πάντοτε.

— Δοιοὶν μένεις ;

— Τοῦλάχιστον τὸ ἐπεθύμουν...

— Ὅχι, εἶσαι ἐλεύθερος ὡς τὸ πτηνόν· ἐγὼ δὲν εἶμαι τύραννος. Τί διάβολο ! Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Τυχρὸς ἀνυπομονεῖ εἰς τὴν θύραν· καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον· εἶναι ὠραῖον ζῶν ὁ Τυχρὸς ! Ἀλήθεια τῶρα ποῦ ἐνθυμήθην ! φρόντισε νὰ μοῦ κρατήσῃς ἐν θεωρεῖον εἰς τὸ μελόδραμα, διότι ἔχω ἀνάγκη αὐτοῦ, τὸ τρίτον πρὸς δεξιὰ εἰ δυνατόν· ὅπως δῆποτε θέλω νὰ τὸ ἔχω· εἰς σὲ δὲ παραχωρῶ τὴν ἔδραν μου· θὰ ἔχωμεν ἀπόψε τὰς ἀπαρχὰς Ἰταλίδος χορευτρίας, περὶ τῆς λέγουσι πολλά. Ὁ Δὲ Ρεβίλλ τὴν εἶδεν εἰς τὸ Μιλάνον καὶ βεβαίωσεν ὅτι εἶναι θαυμασία· ἔχει κνήμας ὠραιότητας καὶ συμφωνεῖς μαζύ μου, πιστεύω, ὅτι ὅταν πρόκειται νὰ σπουδάσῃ τις, πρέπει νὰ ἔχη καλὴν συντροφιά !!

— Ἦσυχάσατε, θὰ φροντίσω.

— Τὸ θέλω ὅπωςδῆποτε, ἐννοεῖς ; καὶ βραδύτερον θὰ φροντίσωμεν διὰ τὰς οικονομίας.

— Ἐννοεῖται.

— Τίς οἶδε τί ἄλλας τρέλλας ἐτοιμάζει ; ἐσκέπτετο ὁ γραμματεὺς ἐνῶ ὁ πρίγκηψ ἰππευεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν Λίλλης μέχρι τῆς ὁδοῦ Σουλφερίνου καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία διὰ τῆς παρόδου τοῦ Ἄντινου.

Μόλις εἰσῆρχετο ἐν αὐτοῖς, ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἔφθασε συγχρόνως.

Ἐκείνη τῷ ἐνευσεν ὅτι ἤθελε νὰ τῷ ἠμιλήσῃ καὶ ἐβράδυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου τῆς τεθεῖσα παραπλευρῶς τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ νέος μαρκήσιος δ' Ἀρτάν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἐνηλικιότητα αὐτοῦ.

Ὁμοίωζε τὸ ἀνάστημα πρὸς τὸν πρίγκηπα, καὶ σχεδὸν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου.

Καὶ οἱ δύο εἶχον λεπτόν ξανθὸν μύστακα, ἀλλ' ὅτι σπουδαίως διέφερον ἐν ταῖς δυσὶ φυσιογνωμίαις ἐκείναις, ἦτο τὸ ὠραῖον εὐχαρι ὕφος τοῦ ἐνός καὶ ἡ ὑψηλόφρων νοχέλεια τοῦ ἑτέρου αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦτο ρεμβώδης παρατηρητῆς, φέρων διακεχυμένην ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του χροιάν μελαγχολίας, ἥτις ὡς πέπλος ἐξηπλοῦτο ἐπ' αὐτῆς.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν, ἤρξατο λέγουσα ἡ μαρκησία διὰ τόνου φιλοπαίγμονος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Φαίνεται ὅτι αἱ γαῖαι ὑμῶν ἐν Ρόχη ὑπῆρξαν τὸ θέατρον συμβάντων λίαν ρωμαντικῶν.

— Ἐτελείσθη εἰς γάμος ! τί ἀπλούστερον !

— Πράγματι· ἀλλὰ προηγήθησαν αὐτοῦ συμβάντα τινά... τὰ γνωρίζετε ;

— Βεβαίως· μοὶ τὰ διηγήθησαν, συντόμως ἐννοεῖται.

— Ἐλθετε· θὰ μᾶς διηγηθῆτε τὴν ἱστορίαν ταύτην εἰς τὸ δάσος· ὁ βαρῶνος θὰ διασκεδάσῃ...

Καὶ ἀπῆκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς· οἱ

ἄλλοι τὴν ἐμμήθησαν καὶ ἡ μικρὰ συνοδία ἤρξατο τρέχουσα ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἄλλοι τινὲς ὅμοιοι ἤρχοντο ἀντιθέτως, καὶ ἐχκρίετον διὰ τῆς χειρὸς τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν μαρκησίαν· ἦσαν βεβαίως γνώριμοι.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τρεῖς ἰπτεῖς διήρχοντο τὴν θύραν Μαγιό, διέκρινον τὸν βαρῶνον Ροζενδάλ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἐνός γκρόου, ὅστις ἤρχετο βιάδην, καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτοὺς.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν ἐκυψεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ καὶ τῷ εἶπε ταχέως,

— Ἀγοράσατε τὴν Ρόχην.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μαξίμου οὔτε ἐκπληξιν ἐξέφρασεν, οὔδ' εὐαρέσκεϊαν.

Διέμεινεν ἀπαθής.

Ὁ πρίγκηψ ἤρξατο τὴν διήγησίν του :

Ἐν ὀλίγαις λέξεσι, διηγήθη τὴν ἀποπειραν τῆς αυτοκτονίας ἣν ἐπεχείρησεν ἡ Μαρία, αὐτοχειρίαν ἣν προῦκάλεσεν ἡ οικονομικὴ στενοχωρία τῆς, ἔπειτα τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ λαὶ Βιλλεδαὶ καὶ τέλος τὸν γάμον αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅτε περιέγραψε τὸ κάλλος τῆς κρεοῦ ὁ ἐνθουσιασμός του ἦτον ἀπεριόριστος.

— Ὡστε εἶναι ὠραία ἡ Μιγάς αὐτή ; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἡ Μαρκησία.

— Ὡραία ! Νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἡδύνατό τις νὰ ἴναι εὐσεβής καὶ ἐνάρετος καὶ μόλις ἰδὼν αὐτὴν ν' ἀπωλέσῃ τὴν ἀρετὴν του. Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος οὐδὲ στιγμὴν θ' ἀνθίστατο ! ὠραία ! μὰ δὲν θὰ εὑρετε εἰς ὄλον τὸ Παρίσι μίαν, ἥτις νὰ ἴναι ἀξία ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά της ! ὠραία λέγετε ! ἀλλ' εἶναι τί ἰδεώδες, τί ἐξαισίον, εἶναι ἀκαταμάχητος μαρκησία, σὰς βεβαίω.

— Καὶ ἐπὶ τέλους εἶναι μία μιγάς !

— Τὴν γνωρίζετε ;

Ἡ μαρκησία ἐδάγκασε τὴν ἄκραν τῆς χειρὶδος αὐτῆς.

— Ἦκουσα μόνον περὶ αὐτῆς, εἶπεν.

— Ὅταν τὴν ἰδῆτε θὰ πιστεύσητε.

— Κυττάξατε καλῶς, πρίγκηψ, θὰ λάβω κακὴν ἰδέαν περὶ τῆς καλαισθησίας σας.

— Ὅταν τὴν ἰδῆτε, τότε θὰ ἠμολογήσητε ὅτι οὐδὲν ὑπερβολικὴ εἶναι ἡ περὶ αὐτῆς κρίσις μου.

Ὁ Μάξιμος ἐπλησίασε πρὸς τὸν πρίγκηπα.

Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμήκυνον τὸν λαίμον των καὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλας τὰς κεφαλὰς, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ ἀνακοινώσωσι τὰ μυστικά των.

— Τί μοῦ λέγουσι ; εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἐξαικολυθῆτε νὰ κάμνετε πάντοτε χρεῖα.

— Δυστυχῶς !

— Εἶδον τὸν Ροζέλ, ὅστις μὲ εἰδοποίησεν ὅτι θὰ ἐδεχόμεν προσεχῶς ἐπίσκεψίν τινα.

— Τὴν ἰδικὴν μου. Πράγματι ἀπέκτησα νέα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ἐὰν ἡ παροιμία εἶναι ἀληθής· διότι τὰ χροτὶά μ' ἐπροδῶσαν.

— Πόσα ;

— Ἐξήκοντα χιλιάδας.

— Φίλτατέ μου, τραβᾶς δρόμο ! εὐτυχῶς ἔχομεν πρᾶγμα, καὶ κόπτετε ἀνέτως.

— Έκοψα αρκετά και σκοπεύω να τα κτοποιήθω.
 — Λαμπρά απόφασις !
 — Ἡ κόλασις θά χάσῃ ! εἶπεν ἡ μαρκησία μειδιῶσα.
 — Γελᾶτε. Ἐγὼ θά σωφρονισθῶ ἐν τούτοις. Ἐγὼ ἓνα κάποιον Ἀνδρέαν ἢ Βιλλωδαί...
 — Τὸν γραμματέα σας ;
 — Ἀκριβῶς με κατηχεῖ καὶ κατώρθεσε νὰ μὲ πείσῃ.
 — Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω, διότι εἶσθε πολὺ νέος ἀκόμη διὰ νὰ γείνετε ἐρημίτης.
 — Καὶ μάλιστα ποῦ ὁ κόσμος εἶναι τόσο γοητευτικός, διάβολε !
 — Ὅθὰ γείνετε εὐσεβής ; Εἶναι λοιπὸν τόσο πειστικός ὁ νέος αὐτός ;
 — Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί.
 — Τόσῳ νέος !
 — Εἶναι, φίλε μου, σοβαρότατος καὶ ἐξομαλύνει τὰ πάντα με τὴν εὐκολίαν !
 — Δὲν εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ρόχῃ ἀγροκόμου σας ;
 — Μάλιστα.
 — Καὶ τί πρᾶγμα εἶναι ὁ ἀγροκόμος αὐτός ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία· δὲν εἶναι ὁ σύζυγος τῆς ἀξιολατρευτοῦ μιγάδος σας ;
 — Ἐπιμένετε, εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Μιγὰς ! τὸ θαυμάσιον ἐκείνου πλάσμα !
 — Βεβαίωτατα· ὁ προπάππος τῆς θὰ ἦτο βεβαίως κανένας παληάραπας ἀπὸ τὴν Σενεγαλὴν ἢ ἀπὸ τὸ Κογκό.
 — Πῶς δὲν λέγετε πῶς ἦτο πύθης ;
 — Πιθανὸν καὶ τοῦτο. Ἄλλ' ὁ λὰ Βιλλωδαί αὐτός ;
 — Ἄνθρωπος ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος. Ἐνωῶ νὰ ἦναι κολοσσὸς καὶ ὁ ἄλλος αὐτός. Ἐνας πονηρὸς ἀπὸ πηλὸν καὶ ἄσβεστον, καλοκαμωμένος, μετὰ τοῦ ὁποίου σὰς βεβαίω ὅτι δὲν θὰ ἤθελα νὰ εὐρεθῶ εἰς διάστασιν εἰς γωνίαν τινὰ δάσους. Ἐχει τὸν βραχίονα στιβαρὸν, τὴν κόμην ξανθὴν, τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν καὶ τὸ ἀνάστημα ἐξ περιπού ποδῶν καὶ κατὰ τὸ ὄλον χαρίεις. Ἰδού ἡ εἰκὼν τοῦ εἶσθε εὐχαριστημένη ;
 — Φυσικῶς καὶ ἠθικῶς δέ ;
 — Γενναῖος ἀνὴρ, ἡμερὸς ὡς τὸ ἀρνίον, ἄμα δὲν τὸν βλάπτεις, καὶ ἄκρας τιμιότητος.
 — Θαυμάζω ! ἐπιστάτης καὶ τίμιος. Εἶναι ἀρκετὰ ἀσύνηθες.
 — Δὲν ἤξεύρω τί εἶναι σύνηθες· περὶ αὐτοῦ ἠδυνάμην νὰ προσθέσω, ὅτι εἶναι ὑπερήφανος καὶ λεπτολόγος. Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ τοῦ πατήσῃ τὸν πόδα σκοπίμως !
 — Εἶναι θαυμάσιον ὅ,τι λέγετε.
 — Λέγω ὅ,τι εἶναι. Ἐκτιμῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, συμπεριλαμβανομένου ἔννοεῖται καὶ τοῦ γραμματέως μου.
 — Εἶναι ὠραῖος νέος, εἶπεν ἡ μαρκησία.
 — Νομίζετε ;
 — Πρέπει νὰ ἦναι τις τυφλὸς διὰ νὰ μὴ τὸ ἀνομολογήσῃ.
 — Ὅθὰ τῷ εἶπω τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην σας καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κολακευθῇ πολὺ.
 — Ὅθὰ ἦσθε αὔριον εἰς τὸ Μελόδραμα ;

— Ὅθὰ ἦμαι ἐκεῖ, κρυμμένος ὄμως.
 — Πάντοτε μεπερπαταῖς !
 — Μὰ εἶναι τόσο εὐχάριστον !
 — Ὅθὰ ἔχωμεν τὴν ἑναρξίν Ἰταλίδος τινὸς χορευτριάς. ἦν ἱπαινοῦσιν ὑπὲρ τὸ δέον, νὰ ἰδῆτε πῶς τὴν ὀνομάζουν. . . ἀλλὰ. . . Ροζίτα, νομίζω.
 — Εἶναι Μιλανέζα, εἶπεν ὁ βαρόνος.
 — Εἶναι νέα, ἢ ἠλικιωμένη ;
 — Νεωτάτη· δεκαεπταετῆς ἢ εἰκοσαετῆς μόλις.
 Ὁ βαρόνος ἐδῆξε τὰ χεῖλη καὶ ἠσθάνθη ἑλαφρὰν στενοχωρίαν εἰς τὸ στῆθος.
 — Ἡ Μαρία θὰ εἶχε τὴν ἠλικίαν τῆς ! ἐσκέφθη.
 Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες συγκινοῦνται ἐπὶ πολὺ.
 Ἄλλως τε ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλύ ἀνέλαβε νὰ τὸν διασκεδάσῃ.
 — Λάθετε τὴν καλωσύνην, φίλτατε, εἶπεν, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σας νὰ πέμψητε τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν Λέσχην.
 — Εὐχαρίστως· ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ, θὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλήν.
 — Λέγετε.
 — Ἀκριβέ μου Μαυρίκιε, τὸ ταμεῖόν μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου· δύνασαι νὰ λαμβάνῃς ἐξ αὐτοῦ ὅσα ἂν θελήσῃς καὶ χωρὶς κἄν νὰ μ' ἐρωτᾷς. Ἐγὼ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν ταμίαν μου. Ἄλλ' ὅταν τις καλῆται πρίγκηψ δ' Ἐλύ καὶ ἔχει τοιαύτην περιουσίαν, δὲν πρέπει νὰ ὀφείλῃ τις, εἰς κανένα, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ ν' ἀρκῆται εἰς τὰ εἰσοδήματά του, καὶ ἐὰν ὁ γραμματεὺς σου ἦτο τοιοῦτος ὁποῖον τὸν παριστάνεις, ἔπρεπε νὰ σὲ παροτρύνῃ νά...
 — Νὰ τί ;
 — Νὰ ἐκποιήσῃς.
 — Σὲ ἐπρόλαβε, ἔσο ἡσυχος.
 — Σοὶ ἔδωκε τοιαύτην συμβουλήν ;
 — Σήμερον μάλιστα τὴν πρωίαν.
 — Καὶ τί τῷ ἀπεκρίθης ;
 — Ὅτι τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλ' ἤθελα ν' ἀποφύγω τὰς ἀνίας τῶν διατυπώσεων τῆς πωλήσεως καὶ τῶν προηγουμένων αὐτῆς διαβημάτων, τοῦτο μόνον με στενοχωρεῖ.
 — Θέλεις νὰ σ' ἀπαλλάξω τῶν φροντίδων αὐτῶν ;
 — Ἄν καὶ σ' ἀγαπῶ καὶ ἤδη πολὺ, θὰ σ' ἀγαπήσω τότε ἐτι μᾶλλον. Δὲν ἀγοράζεις ὁ ἴδιος μίαν τῶν γαιῶν μου ;
 — Καὶ τί νὰ τὴν κάμω ;
 — Ὅτι θελήσεις· μία ἰδιοκτησία περιπλέον θὰ ἦναι δι' ἐσὲ εἰς δακτύλιος περισσότερον εἰς τὴν χεῖρά σου.
 — Καὶ ποῖαν πωλεῖς ;
 — Ὅποιανδὴποτε σοὶ ἀρέσκῃ· τόσο ὀλιγον τὰς ἐπισκέπτομαι, ὥστε δὲν συμπαθῶ πρὸς οὐδεμίαν, ἐξαιρέσει τῆς δ' Ἐλύ· ἄ ! ἐκείνη εἶναι τὸ ἐξοχικὸν ἐνδιαίτημά μου, καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ἢ ὑπερηφάνειά μου.
 — Τὸ ἐνωῶ καὶ δὲν ζητῶ αὐτὴν, ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ μὰς καλῆς εἰς αὐτὴν συχνά καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Τί εἰσόδημα σοὶ δίδει ἡ Ρόχη ;
 — Νὰ σοῦ εἶπῶ δὲν καλογνωρίζω.
 — Περιπού ;
 — Ἐκτὸ χιλιάδας φράγκων τὸ ὀλιγότερον.

— Καθαράς ;
 — Καθαρωτάτας, πλὴν τῶν φόρων, τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν κλπ. Ἄ ! ἀλήθεια ὁ Πύργος θέλει ἐπισκευᾶς.
 — Τὸν ἀνοικοδομῶ· καὶ τί ζητεῖς δι' αὐτὴν ;
 — Τί μοὶ προσφέρει ;
 — Ἄ ! δοκιμάζεις τὴν φιλοτιμίαν μου ;
 — Τοῦτο τὸ κάμνω, διότι τὴν γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων.
 — Σοὶ δίδω τρία ἑκατομμύρια καὶ ταῦτα, ἀφοῦ πληρώσω καὶ τὸ συμβόλαιον ἀκόμη.
 Ὁ πρίγκηψ δὲν ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν.
 — Καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίξῃς ὅτι μετὰ τῆς Ρόχης σοὶ παραχωρῶ καὶ πολυτιμὸν τι ἀντικείμενον, ὅπερ δὲν ἐκτιμᾷς.
 — Ποῖον ;
 — Ἐνα ἀληθῆ μαργαρίτην. Τὸν ἀγροκόμου μου.
 — Τὸν λὰ Βιλλωδαί, εἶπε μειδιῶν ὁ βαρόνος.
 Ἡ μαρκησία ἐσύριξεν.
 — Τὸν σύζυγον τῆς θαυμασίας ;...
 — Κρεολοῦ, ἐπρόσθεσεν ὁ πρίγκηψ. Μὴ λέγετε, σὰς παρακαλῶ, μοχθηρίας, διότι εἶσθε καλῆ, καὶ διότι δὲν σὰς ἐβλάψαν.
 — Σωστὸν, εἶπεν ὁ βαρόνος· δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ, προσθέτω λοιπὸν δι' αὐτὸν δῶρον, ἑκατὸ χιλιάδας φράγκων.
 — Εἶμεθα σύμφωνοι.
 Καὶ ὁ πρίγκηψ προσέθεσε :
 — Ταύτας θὰ τὰς χρησιμοποιήσω διὰ τὸ θεωρεῖόν μου αὔριον, καὶ διὰ τὴν χορευτρίαν, ἐὰν τῷ ὄντι ἀξίζει ὅ,τι λέγουσιν.
 — Διάβολε ! εἶπεν ἡ μαρκησία, αἱ τρέλαι τῆς νεότητος σας κοστιζοῦσι πολὺ ἀκριβά.
 — Καὶ δὲν λέγουσι, κυρία, ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι ἀνεκτίμητος !
 Καὶ ἀφοῦ ἐπαιξάν, σημαδεύοντες τὰς περιστεράς, οἱ τρεῖς ἱππεῖς ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων.
 Τότε ὁ βαρόνος στραφεὶς πρὸς τὴν μαρκησίαν,
 — Ὡς βλέπετε ἡ συμφωνία συνετελέσθη.
 — Σὰς θαυμάζω, εἶπεν ἐκείνη, ὅτι θελήσῃτε θὰ τὸ κατορθώσητε.
 — Διὰ τῶν χρημάτων !...
 — Εἶσθε ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων.
 — Καὶ ὁ ἀνθρωπος τῶν βασιλείων, ἐπρόσθεσεν ὁ βαρόνος, ὅταν οὗτοι λαμβάνωσι τὴν ἀνάγκην μου.
 — Εἶναι εὐμορφον κτῆμα ἡ Ρόχη ;
 — Ὡραιότατον : θὰ ἔλθητε καὶ σεῖς ἐκεῖ ;
 — Μάλιστα· ὅταν ἡ κόρη ἐκείνη ἀδειάσῃ τὸν τόπον. Καὶ τὴν ἐπληρώσατε ἀκριβά ;
 — Ὅχι· ἀλλὰ τί σημαίνει ; ὁ πρίγκηψ δύναται νὰ χάσῃ πάντα ταῦτα ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ εἰς ἓν μόνον φύλλον παιγνιοχάρτων.
 [Ἐπεταί συνέχσια.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΩΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο εξέλασμός.

[Συνέχεια]

— Πώς ;
 — Θα σοί τὸ εἶπω ἐντὸς ὀλίγου. Ἐλα νὰ ἰδῶ ἐν πρώτοις τί ἤξεύρεις.
 — Ὁ κύριος Δελώρμ εἰδοποιήθη τὸ ἴδιο βράδυ ὅτι τοῦ ἀρπαξαν τὴν κόρην του.
 — Ἀπὸ ποῖον ;
 — Ἀπὸ τὴν κυρίαν Δελώρμ. Ἡ εἰδήσις δὲν τοῦ ἤρесе διόλου. Ἐτρεξεν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσμαν, ὅπου ἐπέρασε τὴν νύκτα. Ὁ ἀμαξηλάτης τῆς κυρίας Δελώρμ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὑποθέτω ὅτι ἐρωτήθη, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς ἐξήγησε τὴν ἀπουσίαν τῆς νέας κυρίας του, καὶ δὲν γνωρίζω τί νὰ λέγῃ διὰ τὸ τέχνασμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκαμα· θὰ ἦναι ὅμως φωτιά ἐναντίον μου, καὶ θὰ προσέξω πολὺ νὰ μὴ πέσω κατ' ἐπάνω του, διότι ἐὰν μὲ ἀπαντήσῃ, θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ μὲ πνίξῃ.
 — Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἠμπορέσῃς νὰ τὸν ἀποφύγῃς, αὐτὸ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ φρόνησις πρὸς τὸ συμφέρον τῶν σχεδίων μου. Καὶ ἔπειτα νομίζω ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκεσο ἀπέναντί του, δὲν θὰ σὲ ἀνεγνώριζε ποσῶς. Σὺ ἤξεύρεις κάλλιστα νὰ μεταβάλλῃς τὴν μορφήν σου, καὶ ἐγὼ αὐτός, ἐὰν δὲν τὸ ἐγνώριζα, θὰ ἐδίσταζα νὰ σὲ ἀναγνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ ψεύτικα γένεια σου.
 — Βλέπω ὅτι ὁ κύριος εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν μεταμφιεσμό μου.
 — Ναί, ἐξακολούθει.
 — Τὸ πρῶτ', ἕνας δασοφύλαξ τῆς Βουλῆνης, ἔφερε τὸ ἄλογο καὶ τὴν ἀμαξαν εἰς τῆς κυρίας Δελώρμ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τ' ἀφῆκα.
 — Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει κατόπιν ;
 — Ὁ κύριος Δελώρμ ἐπῆγε μὲ τὸ ἀμάξι εἰς τὴν ὁδὸν Λαβύ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς παιδαγωγοῦ.
 — Τί ; τί ; ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης.
 — Ναί, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ ὀλίγον καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἀμάξι ἐπῆγε εἰς τὴν ὁδὸν Βανῶ, ὅπου κατοικεῖ ὁ φίλος σας μαρκήσιος Βερβείν.
 — Καλὰ ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης.
 — Ἐκεῖ τῶ εἶπαν — καὶ εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια — ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸ βράδυ τῆς προηγούμενης ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἤξεύρουν πού ἐπῆγεν.
 — Ἀπὸ τὸ καλὸ στὸ καλλίτερον !
 — Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἔβαλα κατὰ διαταγὴν σας νὰ κατασκοπεύῃ τὰ κινήματα τοῦ κυρίου Δελώρμ, δὲν ἠμπούρεσε νὰ μοῦ εἶπῃ τί ἐσκέφθη ὁ κόμης περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ μαρκησίου· ἀλλ' ὡς φαίνεται δὲν ἔμεινε διόλου εὐχαριστημένος.

— Τὸ ἐννοῶ.
 — Ἐπειτα ὁ κύριος Δελώρμ ἐπῆγεν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσμαν, καὶ κατόπιν εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὴν ὁδὸν Ροσσέ, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον ὁ ὑπὸν ὑπῆγε νὰ δώσῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς Ἀντέν.
 — Εἰς Ἀντέν ; εἰς ποῖον ;
 — Εἰς ἕνα κατάστημα, τὸ ὁποῖον εἶδε πληροφορίας.
 — Καὶ πού στὸ διάβολο ἔμαθεν ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ κατάστημα Σερπέν ; ἐψιθύρουν ὁ ὑποκόμης.
 — Τὸ μεσημέρι ἐπῆρα τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λόρμ, καὶ παρεμόνευα ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Ροσσέ, ὅταν εἶδα καὶ ἔφθασε μὲ τὰ χέρια εἰς ταῖς τσέπαις, καὶ μὲ τὴν μύτην ψηλά, ἕνας γνώριμός σας.
 — Γνώριμός μου ;
 — Ναί, ὁ κύριος Γαβιρών.
 — Τὸν ἀνεγνώρισες ; ἀνεφώνησε συνοφρυωθὲς ὁ ὑποκόμης.
 — Εἰς τὴν ἐντέλειαν.
 — Διάβολε, διάβολε ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης συστρέφων τὸν μύστακα. Αἶ, καὶ ὕστερα τί ἐγένεον ;
 — Ἐνόησατε ὅτι ὁ Γαβιρών ἤρχετο ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ ὑπὸν ὑπῆγε. Ἐμεινε πολλὴν ὥραν μὲ τὸν κύριον Δελώρμ ἢ Πέτρον Ρουσῶ, διότι εἶναι ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, καὶ ὅταν ἐξῆλθε τὸν παρηκολούθησα.
 — Πολὺ ὥραϊα !
 — Ἐπῆγεν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσμαν καὶ συνωμίλησε μὲ τὸν ἀμαξηλάτην περισσότερο ἀπὸ μίαν ὥραν.
 — Ἐζήτησε πληροφορίας ;
 — Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ὁδὸν Βανῶ.
 — Ἐξαίρετα ! ἀνεφώνησεν ὁ ὑποκόμης, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρχισαν νὰ σπινθηροβολῶσι. Καὶ ἔπειτα πού ἐπῆγε ;
 — Διεσκέδασε περιφερόμενος εἰς τὴν συνοικίαν καὶ ἐγὼ ἔκαμα ὡς ἐκεῖνος.
 Τῆ φορὰ ταύτη ὁ ὑποκόμης ἐγένετο ἰλαρός.
 — Εὐγε ! ὑπέλαβε.
 Καὶ μετὰ βραχέϊαν σιωπὴν.
 — Λοιπὸν, Λόρμ, ἐπανελάβε, τί λέγεις δι' αὐτό ;
 — Λέγω ὅτι ὁ κύριος Δελώρμ ἐπεφόρτισε τὸν Γαβιρών νὰ εὐρῇ τὴν νέαν.
 — Δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ τὸ μαντεύσῃς.
 — Λέγω ἀκόμη ὅτι ὁ ἴδιος Γαβιρών, κάμνει ὅτι πρέπει διὰ νὰ μὴ τὴν εὐρῇ.
 — Ὅρθη παρατήρησις, εἶπεν ὁ ὑποκόμης ἐπιδοκιμαζὼν τοὺς λόγους τοῦ Λόρμ.
 — Τοῦ κάκου κοπιάζεις, κύριε Γαβιρών, ὑπέλαβεν ὁ Λόρμ, εἰρωνικῶς μειδίασας.
 — Αἶ, αἶ, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης κινῶν τὴν κεφαλὴν, δὲν πρέπει παραπολύ νὰ τὸν ἀψηφῶμεν. Καὶ ναὶ μὲν δὲν βλέπω πολὺ ἐπίφοβον τὸν Γαβιρών, ἀλλ' ἀδιάφορον, πρέπει νὰ δυσπιστῶμεν ἀπὸ αὐτόν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ματαιοπονεῖ, αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς ἤθελον. Ἀλλὰ μίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ λάβῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ τότε θὰ στρέψῃ τὰς ἐρεῦνας εἰς ἄλλο μέρος.

— Ἐλάβαμε τὰ μέτρα μας.
 — Βεβαίως, ἀλλὰ μολαταῦτα πρέπει νὰ ἐνεργῶμεν μετὰ μεγίστης περισκέψεως. Ἡξεύρεις τί ἔκαμε σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ Γαβιρών ;
 — Τὸ ἴδιο πράγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε καὶ χθές. Ἦλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν Βανῶ, καὶ ἤρχισε τὸν περίπατόν του εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Περιμένει τὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιστρέφει· εἶναι ἄν νὰ τὸ κάμνῃ ἐπίτηδες. Ἄτυχος εἰσαικαυμένε Γαβιρών ἄτυχος !
 — Ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα.
 — Ἤξεύρετε πού εἶναι ;
 — Ὡ ! βέβαια καὶ τὸ ἤξεύρω.
 — Κακομοίρη Γαβιρών !
 — Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ περιμένῃ.
 Ὁ ὑποκόμης στηρίξας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τῆς ὁποίας ἐκάθησε καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του ἤρχισε νὰ σκέπτηται.
 — Χωρὶς ἄλλο, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅλα τὰ καλὰ χαρτιὰ ἐρχονται εἰς τὸ παιγνίδι μου, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Αὐτὸς ὁ ἴδιος κόμης ἔβαλε τὸν Γαβιρών νὰ ζητῇ ταιουτοτρόπως. Τὴν κόμησσαν τὴν εἶδε, καὶ ὅμως . . . Ἀλλ' ἰδοῦ, διὰ λόγους τοὺς ὁποῖους δὲν ἐννοῶ διόλου ἡ κόμησσα δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνεργήσῃ μόνη τῆς καὶ τὰς ὑποφίας τῆς δὲν ἐφανέρωσε καθόλου εἰς τὸν κόμητα. Τίς οἶδεν, ὥσως ἐνθυμεῖται τὰς ἄλλοτε ἐρωτικὰς ἡμέρας, καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ κατηγορήσῃ ἐνώπιον τοῦ συζύγου τῆς . . .
 » Ὁ κόμης ἤξεύρει πρὸ πολλοῦ ὅτι ὁ νέος ὁ ὁποῖος ὠμίλησε μὲ τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν Κορδελιέρην εἶναι ὁ μαρκήσιος Βερβείν.
 » Ὁ φίλος του, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἄδριανὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ, τὸν ἐπληροφόρησε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον ὁ κόμης νὰ τὸν φονεύσῃ τὸν προσεῖχε πάντοτε. Ὁ ἤξεύρῃ ὅτι ὁ Ἄδριανὸς ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν Χρυσουγὴν, καὶ δύναται νὰ παραδεχθῶ ὅτι δὲν γνωρίζει ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ Μελοδράμα ὅτι ἡ δεσποινὶς Δελώρμ ἦτο ἡ ἀφελὴς κόρη τῆς Κορδελιέρης.
 » Φυσικῶς δέ, ὡς ἔπρεπε νὰ γίνῃ, αἱ ὑποφίαι του ἐστράφησαν ἀμέσως κατὰ τοῦ ἐρραστοῦ τῆς θυγατρὸς του.
 » Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλα αὐτὰ ἐγένεον ὡς νὰ τὰ εἶχα ἐγὼ αὐτὸς συνδυάσει, ἀλλὰ ποῖαν λοιπὸν ἀλλόκοτον κωμῶδιαν ἐπαίξεν ὁ κόμης μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσῶ ἀπέναντι τοῦ μαρκησίου Ἄδριανοῦ, εἰς μὴτὴν ζητῶ νὰ ἐνοήσω. Ὅλοι αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶναι ἀλλόκοτοι, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἀπλουσταταὶ δὲν κάμνει τίποτε ὡς οἱ ἄλλοι, εἰς αὐτόν ὅλα εἶναι μυστηριώδη καὶ ἀκατανόητα. Αἶ, δὲν μετεβλήθη, εἶναι καὶ σήμερον ὅτι ἦτο καὶ πάντοτε, μισάνθρωπος δηλαδὴ καὶ παράφρων ! . . . Ἐχει ἀνάγκην χρημάτων ὁ μαρκήσιος ; ὁ Ἰουδαῖος Σολομών στέλλει αὐτόν πρὸς τὸν κύριον Πέτρον Ρουσῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ δανεῖζει. Πωλεῖ ὁ γέρον Ἰουδαῖος τὰς πιστώσεις του εἰς ἰδιώτην ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ γνωρισθῇ ; Λοιπὸν ἰδοῦ τὸ μυστήριον ἀποκαλυπτόμενον ὁ μυστηριώδης ἀγοραστὴς εἶναι ὁ

Πέτρος Ρουσό, δηλαδή ὁ κόμης Δελασέρ. Τοιουτοτρόπως ὁ κόμης δανείζει χρήματα εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ γίνεται ὁ μόνος πιστωτής του. Διατί; πρὸς ποῖον σκοπὸν; ... Περιπλέκομαι ... αὐτὰ εἶναι ἀκατανόητα. Ἄλλ' εἶμαι μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺ ἀπλκί- κός, νὰ ἐπιμένω, καὶ νὰ χαλῶ τοιουτοτρό- πως τὸ κεφάλι μου. Ἐπὶ τέλους, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει αὐτό· βεβαίως ἔχει τοὺς σκοποὺς τοῦ κόμης Δελασέρ, ἔστω καὶ ἂν ἦναι ἀ- νόητοι ἢ μὴ· ἀλλὰ δὲν πιστεύει ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀφήσω τὸν καιρὸν νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ».

Ὁ ὑποκόμης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἀπαισίως, καὶ ἐ- μειδίασε μειδιάμα μυσαρὸν.

— Ὁ κύριος ὑποκόμης δὲν ἔχει τίποτε νὰ μοὶ εἴπῃ περὶ τοῦ κυρίου Δελώρμ; ἠρώ- τησεν ὁ Λόρου.

— Ναί, ἔχω, καὶ ἀπὸ τώρα θὰ σοῦ δώσω διαταγὰς τί πρέπει νὰ πράξῃς. Ἔλα κοντὰ μου, πλησίασέ με καλὰ, νομίζω ὅτι δὲν πρέ- πει νὰ μὰς ἀκούσῃ κανεὶς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἦναι πολὺ προσεκτικός καὶ εἶμαι σύμφωνος μ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι λέγουν ὅτι καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά.

Ὁ Λόρου ἔσυρε τὸ κάθισμά του καὶ ἔκυ- ψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἦναι πλησιέστερον τοῦ κυρίου του.

Τότε ἰδὼν ὁ ὑποκόμης ὅτι ὁ συνένχοός του ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκούσῃ προσεκτι- κῶς, ἤρχισε νὰ τῷ ἠμιλῆ χαμηλῆ τῆ φωνῆ καὶ σχεδὸν εἰς τὸ οὐς.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὁ ὑποκόμης θὰ ἦτο τρομερώτατον, διότι ὁ Λόρου, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐξώλης καὶ προώλης, ἐφαίνετο τεταραγ- μένος.

Χλιμὸς καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέ- τρωσ ἀνεωγμένους ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καθί- σματός του μετὰ στενοχωρίας.

Ἐν τούτοις ἀφῆκε τὸν ὑποκόμῃτα νὰ ἠ- μιλήσῃ μέχρι τέλους χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

— Λοιπὸν μ' ἐνόησες; τὸν ἠρώτησεν οὐ- τος.

— Ναί, ἀλλά...

— Τί;

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶναι πολὺ σπου- δαῖον αὐτό· βάνω εἰς τὴν λαιμητόμον τὸ κεφάλι μου.

Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ριψοκινδυνεύει κανεὶς κάτι, ὅταν ἦναι ἀρκετὰ ἠλίθιος, ὥστε νὰ συλληφθῇ, ἀντα- πῆντησε· δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς ἐσένα, τὴν παλῆν ἀλεπού, πῶς πιάνη ὄρνιθαίς. Ἐν συντομίᾳ σοῦ ὑπέδειξα τὸ μέσον πῶς θὰ ἐ- πιτύχη; εἴμπορεῖς ἢ ὄχι;

— Βέβαια, εἴμπορῶ· θὰ προτιμοῦσα ὁ- μως ἄλλο πρᾶγμα.

— Δυνατὸν αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν και- ρὸν νὰ ἐκλέξωμεν τώρα ἄλλο μέσον.

— Τὸ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Λόρου, ἐγερ- θείς.

— Τώρα εἴμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἐγερθεῖς ὡσαύτως· ἔχεις καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῇς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐνεργήσῃς, θὰ σοῦ τὸ εἴπω.

Ὁ Λόρου γενόμενος λίαν κατηφῆς ἀπε- σύρθη κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Ἐυχερῶς ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ ἐκ τῆς

ὄψεώς του ὅτι τὸ νέον ἔργον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπέβαλλεν ὁ κύριός του, οὐδόλως τῷ ἤρε- σκεν.

ΙΔ'

Ἐνθα ἀρχίζει νὰ καταφαίνηται τὸ παιγνίδιον τοῦ ὑποκόμης.

Ἡ Χρυσουγὴ ἦτο εὐπιστος ὡς εἶναι ἐν γένει αἱ ἠμιλῆτικες αὐτῆ.

Καὶ ἦτο μὲν θαυμασίως ἀνεπτυγμένη ἡ διάνοια αὐτῆς, ἀλλὰ διετήρησεν εἰσέτι μι- κρὸν τῆς πρόσθεν ἀφειλείας· διὸ καὶ δὲν ἤ- θελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ κακὸν ἐν τῇ ἀγνό- τητι τῆς ψυχῆς καὶ τῶν διανοημάτων της. Ἐπειδὴ τῆ εἶπαν: «Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φο- βηθῆς, τὸναντίον μάλιστα πρὸς τὸ συμφέ- ρον σοῦ καὶ χάριν τῆς εὐδαιμονίας σου φίλοι, ἄγνωστοι εἰς σέ, σέ ἤρπασαν καὶ σέ ἔφεραν ἐδῶ», παρεδέχθη τοὺς ψευδεῖς τούτους λόγους καὶ λίαν εὐκόλως ἐπίεσθη ὅτι ἦσαν καθαρὰ ἀλήθεια. Ἄλλως δὲ ὅ,τι τῆ εἶπεν ἡ Σημα- δεμένη, τῆ ἐφαίνετο πιθανώτατον.

Ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς ἦτο γυνὴ ἐπιτη- δειοτάτη ἢ συνένχος αὐτῆ τοῦ ὑποκόμη- τος Σανζάκ ἦτο τοσοῦτ' ἄλλο ἐπικίνδυ- νος, ὅσῳ ἦτο μελιχίος καὶ ἐπαγωγός καὶ ἐπετηδεύετο ἐξαίρετα τὴν ἀγαθὴν· κατώρ- θωσε δὲ διὰ τῆς μὴ αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν διαταγῶν, ἃς ἔλαβε, νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμ- πιστοσύνην τῆς νεανίδος καὶ νὰ τῆ ἐμπνεύσῃ πειὰν τινα συμπάθειαν.

Ἡ Χρυσουγὴ μὴδὲν βλέπουσα καὶ μὴδὲν ἀκούουσα περὶ ἐαυτὴν δυνάμενον νὰ προκα- λήσῃ τὴν δυσπιστίαν της ἦτο σχετικῶς ἡσυ- χος· ἐστενοχωρεῖτο μόνον ὀλίγον ἐν τῇ φυ- λακῇ της, ἀλλ' ἐνεκαρτέρει.

Δὲν ἔπρεπε τάχα καὶ αὐτὴ κάτι νὰ πρά- ξῃ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας της;

Ἡ βραρεῖα τοῦ πύργου θύρα ἔμενε πάν- τοτε κεκλεισμένη, καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἐν ἡμέρᾳ δὲν ἐγκατέλειπε τὸ παρά τὸ δεσποτήριόν της ὀματίον, ἔνθα περισσοτέραν εἶχεν εὐ- ρυχωρίαν καὶ καθίσματα πρὸς ἀνάπαυσιν, καὶ ἔνθα ἠδύνατο νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ ἀνα- κλίντρον.

Καὶ εἶχον μὲν καθηλώσει, προφυλά- ξεως χάριν, τὸ παράθυρον ἵνα μὴ δύναται νὰ ἴτ' ἀνοίξῃ, ἀλλὰ διὰ τῶν ὑάλων ἔβλεπε τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ περιβόλου καὶ μα- κρὰν τὰ τοῦ δάσους, ὧν τὰ βλαστήσαντα φύλλα ἤρχιζον νὰ μεγαλύνωσι.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἦρκει νὰ τὴν τέρπῃ, ἀλλ' ὅτε καταλαμβάνον αὐτὴν στενοχωρία, ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἀδειαν ν' ἀνοίγῃ τὴν βι- βλιοθήκην, ἐλάμβανεν ἐξ αὐτῆς βιβλίον καὶ ἀνεγίνωσκεν.

Ἄλλως ἡ Σημαδεμένη συχνάκις ἀνέβαινε ἵνα τὴν συντροφεύῃ καὶ συνομιλῇ μετ' αὐ- τῆς.

Ἡ Χρυσουγὴ πολλὰς τῆ ἐπρόβαλεν ἐ- ρωτήσεις, εἰς ἃς ἀπῆντα μετ' ἄκρας προθυ- μίας.

Ἡ Σημαδεμένη περιποιεῖτο αὐτὴν πάν- τοτε μετὰ σπουδῆς, καὶ τῆ ἀληθείᾳ πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῆ ἐπραττεν ὅπως εὐαρεστῆ τῆ νέᾳ διὰ πάντων τῶν μέσων· τὴν ἠρώτα τί ἐπε-

θύμει νὰ φάγῃ, καὶ ἂν ἡ Χρυσουγὴ δὲν εἶχε κατὰ τὸ γεῦμα ἢ τὸ δειπνον ὅ,τι αὐτῆ ἤθελε, τοῦτο συνέβαινε, διότι ἡ Σημαδε- μένη δὲν ἠδύνατο νὰ τῆ τὸδῶσῃ.

Τοιουτοτρόπως παρήρηχο ὁ χρόνος καὶ ἡ Χρυσουγὴ χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὴν ἐλευ- θερίαν, ἧς ἐστερεῖτο, ἀνέμενε μετ' ὑπομο- νῆς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαβημάτων, ἅτινα ἐμελλον νὰ γείνωσι παρά τῷ πατρὶ αὐτῆς.

Διαλογιζομένη ὅμως ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς καὶ ἡ κυρία Δελώρμ θὰ ἦσαν εἰς ἄκρον ἀ- νήσυχου, ὤφειλε καὶ αὐτὴ ν' ἀνησυχῆ ὡς πρὸς τὴν ὑγίειαν αὐτῶν, ἀλλ' ἡ Σημαδε- μένη ἐφρόντιζε πολὺ νὰ τὴν καθησυχάζῃ, λέγουσα τῆ ἐσπέρα:

— Ἔχω εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι· μὴν ἀνησυχῆς, εἶναι καλὰ.

— Πότε θὰ ἠμπορέσω νὰ τοὺς γράψω; ἠρώτησεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ· πρέ- πει νὰ περιμένῃς, ἔχε λοιπὸν ὑπομονήν.

Ἡ νεανὶς ἀφῆκε μακρὸν στεναγμὸν καὶ δὲν ἐπέμεινε διόλου.

Ἄλλ' ἰδοῦ πρῶϊαν τιὰ— τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἡ Χρυσουγὴ εὐρίσκετο ἐν τῷ Πύργῳ τῆς Ἰριδος— ἐπεσεκέφθη αὐτὴν ἡ Σημαδεμένη κομίζουσα μικρὸν καὶ ἐπιμη- κες κλειστὸν κιβώτιον.

Παρευθὺς τὸ βλέμμα τῆς νεανίδος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, ὅπερ ἡ Σημαδεμένη ἀ- πέθνηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἐκοιμήθηκες καλὰ, κορίτσι μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ γυνὴ.

— Ναί, καλλίτερον ἀπὸ χθές, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ, ἧτις δὲν ἔπαυσε νὰ παρατηρῇ περιέργως τὸ κιβώτιον.

— Αὐτὸ φαίνεται, διότι σήμερον τὸ πρῶϊ τὰ μάτια σου εἶναι πειρὸ ζωηρὰ καὶ τὸ πρόσωπόν σου πειρὸ ὀροσερὸ καὶ ὠραῖο, σὰν τὸ τριαντάφυλλο.

— Τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ κιβώτιον; ἠ- ρώτησεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Ἄ! ἂ! ἢ θέλεις νὰ τὸ μάθῃς, ὑπέλα- βεν ὑπομειδιῶσα ἡ Σημαδεμένη.

— Εἶναι τίποτε δι' ἐμέ;

— Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ σοῦ προζενήσῃ εὐχαρίστησιν,

— Εἴμπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ;

— Βέβαια.

Ἡ Χρυσουγὴ ἠνοιξε τὸ κιβώτιον, ἀ- μέσως δ' ἀπήστραψεν οἱ ὀφθαλμοὶ της καὶ ἀνεφώνησε περιχαρῶς:

— Τέλος παντῶν, εἶπε, σήμερον ἐκπλη- ροῖτε τὴν ὑπόσχεσίν σας.

Καὶ ἐξῆγαγε τοῦ κιβωτίου μελανοδο- χεῖον, γραφεῖδα, φύλλα χάρτου δι' ἐπιστο- λὰς καὶ περικαλύμματα ἐν μικρῷ δέματι.

— Λοιπὸν ναί, εἶπεν ἡ Σημαδεμένη, θὰ γράψῃς σήμερον τὸ πρῶϊ, καὶ ἔχεις ἐδῶ ὅ,τι χρειάζεται· ἔλα, πέ μου, εἶσαι λοιπὸν εὐ- χαριστημένη.

— Ἄ! δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου.

— Τώρα, ἂν ἀγαπᾷς, ἐπανέλαβεν ἡ Σημαδεμένη, νὰ ἠμιλήσωμεν ὀλίγον. Εἰς πρῶϊν θὰ γράψῃς;

— Πρὸς τὸν πατέρα μου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ προσπεποιημένης θλίψεως :

— Ὅχι, εἶπε, δὲν ἤμπορεῖς νὰ γράψης εἰς τὸν πατέρα σου.

— Λοιπὸν, ἀνταπήτησεν ἡ Χρυσουγὴ, θὰ γράψω εἰς τὴν μητέρα μου.

— Οὔτε εἰς τὴν μητέρα σου ἤμπορεῖς νὰ γράψης.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγὴ, προσηλοῦσα ἐκπληκτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Σημαδεμένης.

Εἶτα ἀπομακρυνθεῖσα τῆς τραπέζης ἀποτόμως :

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, εἶπε τεθλιμμένως, μ' ἐκάμετε νὰ αισθανθῶ ψευδῆ χαρὰν· λοιπὸν ἤμπορεῖτε νὰ τὰ πάρετε ὀπίσω.

— Σκέψου ὀλίγον, κορίτσι μου, ἀπεκρίθη ὑπεροπτικῶς ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς, καὶ θὰ καταλάβῃς ὅτι ἂν ἔγραφες πρὸς τὸν πατέρα σου ἢ εἰς τὴν μητέρα σου, θὰ χαλοῦσες τὴν δουλειάν, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ ἐπιτύχουν οἱ φίλοι σου. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ εὐρῆς, κορίτσι μου, κάμμιαν ἄλλην γνώριμόν σου, ἢ ὁποία θὰ νῦχαριστεῖτο ἂν τῆς ἔγραφες ;

— Μὲ ἀφίνουν νὰ γράψω πρὸς τὴν κυρίαν Δουράνδου ;

— Τί εἶν' αὐτὴ ἡ κυρία Δουράνδου ;

— Μία φίλη μου, δευτέρα μητέρα δι' ἐμέ· ἡ κυρία Δουράνδου ἦτο παιδαγωγός μου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σημαδεμένης ἐξήστραψαν.

— Εἶσαι βεβαία διὰ τὴν φιλίαν καὶ τὴν σιωπὴν αὐτῆς τῆς γυναικός ; ἠρώτησε.

— Ναί, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Τότε δὲν πειράζει τίποτε νὰ τῆς γράψης. Σὲ ὀλίγο θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ Παρίσι καὶ δίνω τὸ γράμμα σου ἢ ἴδια. Ἄλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῆς καλά, κορίτσι μου, πρὶν νὰ γράψης πρὸς τὴν παιδαγωγόν σου, διὰ νὰ μὴ τῆς εἴπῃς τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ βλάψῃ τὰ σχέδια τῶν φίλων, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἄκουσέ με, ἐγὼ ἤμπορῶ, ἂν θέλῃς, νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς νὰ γράψης.

— Εἰπέ, δέχομαι τὰς συμβουλὰς σου.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ τί ἤμποροῦσες, παραδείγματος χάριν, νὰ γράψης, ἀφοῦ εἴπῃς εἰς τὴν παιδαγωγόν σου ὅτι δὲν τὴν λησμονεῖς, ὅτι παντοτε τὴν ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι ἤμπορεῖ πάντοτε νὰ βασισθῇ εἰς τὴν εὐκρινῆ ἀγάπην σου, τῆς λέγεις ὕστερα ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς ἓνα σπίτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν σοῦ λείπει τίποτε, ὅτι ἔχεις κάθε περιποίησιν, ὅτι σὲ σέβονται, εἰς ἓνα σπίτι, τέλος πάντων, ὅπου κάμνουν ὅ,τι ἤμπορουν διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσουν. Τῆς λέγεις ἀκόμη ὅτι ὁ ἔραστής σου, ὁ κύριος Ἀδριανὸς σ' ἔφερεν ἐδῶ διὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν πατέρα σου νὰ δώσῃ τὴν συγκαταθεσίαν του εἰς τὸν γάμον σας.

Ἡ Σημαδεμένη διετελέσεν ἐπὶ στιγμήν σιωπηλῆ καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένη.

— Γιὰ εἰπέ μου, ἐπανέλαβε, θὰ σ' εὐχαριστοῦσε νὰ βλεπές ἐδῶ τὴν παιδαγωγόν σου ;

— Ὡ! θὰ ἦτο μεγάλη χαρὰ καὶ εὐδαιμονία δι' ἐμέ !

— Λοιπὸν, θὰ λάβῃς αὐτὴν τὴν χαρὰν

καὶ τὴν εὐδαιμονίαν· ἡ παιδαγωγός σου θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῇ. Αὐτὸ τὸ παίρνω ἐγὼ ἐπάνω μου, διὰ τὸ ὁποῖον ἤμπορεῖ νὰ μὲ μαλώσῃ τὸ ἀφεντικό μου, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ κάμω κάτι δι' ἐσέ, ἢ ὁποία εἶσαι τόσον ὠραία καὶ χαδεμένη.

— Δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Ἔλα καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, κ' ἐγὼ μάλιστα χαίρομαι παραπολύ, διότι ἤμπορῶ νὰ κάμω κάτι, τὸ ὁποῖον σ' εὐχαριστεῖ. Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Διὰ νὰ νὰ μὴ ἀρνηθῇ τυχὸν ἡ κυρία Δουράνδου νὰ ἔλθῃ, πρέπει νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι τὴν περιμένεις ἀνυπονόμως, ὅτι ἔχεις μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ριθθῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ νὰ τὴν φιλήσῃς· πρέπει νὰ τῆς εἴπῃς ἀκόμη ὅτι ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς δώσῃ τὴν ἐπιστολήν σου· αὐτὸ δὲ τὸ πρόσωπον, ὡς σοῦ εἶπα, εἶμαι ἐγὼ.

— Ὅθι γράψω ἀμέσως.

— Ἡξεύρεις τώρα τί πρέπει νὰ γράψης ;

— Ναί, ναί, σὰς ἤκουσα μὲ μεγάλην προσοχήν, σὰς ἐνόησα.

— Καὶ ἔπειτα σὺ εἶσαι γραμματισμένη καὶ θὰ ἤμπορέσῃς νὰ τὰ στρώσῃς στὸ χαρτί καλλίτερα. Σὲ ἀφίνω λοιπὸν μονάχῃ διὰ νὰ μὴ σὲ συγχίζω, ἀλλὰ θὰ μὲ περιμένῃς διὰ νὰ βουλώσῃς τὸ γράμμα σου, ναί ; Ὅθι μ' εὐχαριστήσῃς πολὺ νὰ μοῦ τὸ διαβάσῃς.

— Ναί, εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ, ἥτις, καθημένη ἤδη πρὸ τῆς τραπέζης, ἔλαβε τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας.

Ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐκλείδωσε καὶ πάλιν τὴν θύραν καὶ κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον δωματίον, ἔνθα ἀνεμεινεν αὐτὴν ὁ Σανζάκ.

— Λοιπὸν ; τὴν ἠρώτησεν οὗτος μετ' ἀγωνίας.

— Τὸ πρᾶγμα ἔγεινεν ὅπως εἶπατε.

— Γράφει λοιπὸν ;

— Ναί.

— Τῆς εἶπες καλὰ τί πρέπει νὰ γράψῃ ;

— Νομίζω νὰ τῆς τῶπα καλὰ.

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ μὲ ὅλα αὐτὰ καλὸν εἶναι νὰ ἰδῶ τὴν ἐπιστολήν.

— Ὅθι τὴν ἰδῆτε ;

— Ποῖαν ὥραν γευματίζει ;

— Εἰς τὰς ἔνδεκα.

— Τώρα εἶναι δέκα, ἔχεις καιρὸν νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς ὑπάγῃς ἅμα τελειώσῃ τὴν ἐπιστολήν· ὕστερα θὰ φάγῃς καὶ σὺ καλὰ καὶ θ' ἀναχωρήσῃς. Τὸ πολὺ πολὺ πρέπει νὰ ἦσαι εἰς τῆς κυρίας Δουράνδου ἐντὸς μιᾶς ὥρας καὶ μισῆς, διὰ νὰ ἦσαι ἐδῶ εἰς τὰς τέσσαρας.

Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ κόμης ἀπέπεμψε τὴν Σημαδεμένην.

— Μέχρι τοῦδε ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ ὁ Λόρυ ἀπὸ μέρος του καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, εἴμεθα ἐτοιμοί. Εἶμαι κύριος τῶν πραγμάτων καὶ διευθίνω ὅπως θέλω, δὲν βλέπω δὲ κἀνὲν σπουδαῖον πρόσκομμα ἐναντίον μου. Ὅθι ἐπιτύχω, καὶ πρέπει νὰ ἐπιτύχω.

Αἴφνης τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεστάλησαν καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἀγρίως.

— Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Χρυσουγῆς θὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον περιμένω ; θὰ ἔλθῃ ἄρα γε ἡ κυρία Δουράνδου ; ἐπιθύρισε.

Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ὀχληρᾶς σκέψεως.

— Ὅθι ἰδῶμεν, ἐπανέλαβε, φαινόμενος ὅτι ρίπτει δύσπιστον βλέμμα ἐπὶ ἀοράτου ἠφαντασιώδους ὄντος.

Παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, ἡ δὲ Σημαδεμένη ἀνέβη εἰς τὸ δωματίον τῆς Χρυσουγῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἤδη γεγραμμένη· ταύτην ἀεέγνω ἡ νεάνις πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Κοκάς, ἥτις τὴν ἐπεδοκίμασεν ἀνεπιφυλάκτως, διότι ἡ Χρυσουγὴ καλλίστα ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῶν λόγων τῆς.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ νεάνις, δὲν εὐρίσκετε τίποτε νὰ μεταβάλετε ;

— Τίποτε, τίποτε, κορίτσι μου, πολὺ ὠραία τὰ ἔγραψες τὸ γράμμα σου. Ἄ! βλέπω ὅτι ἀγαπᾷς τὴν διδασκαλίαν σου πολὺ. Τῆς λέγεις πολὺ καλὰ πράγματα, καὶ πολὺ θὰ τὴν κολακεύσῃς ποῦ τὴν λέγεις μαμὰ.

— Ἡ καυμένη, ἦτο τόσον καλὴ δι' ἐμέ !

— Καὶ ποῖός τάχα δὲν θὰ ἦτο καλὸς δι' ἐσέ, κορίτσι μου ; Μία φορὰ ἅμα σὲ ἰδῆ κἀνεῖς, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, πρέπει νὰ σὲ ἀγαπήσῃ. Ἐτοιμάσας καὶ τὸν φακέλλον ;

— Ἰδοὺ αὐτὸς μὲ τὴν διευθυνσιν τῆς κυρίας Δουράνδου, ὁδὸς Δαβύ, ἀριθμὸς 6, Βατινιόλ.

— Καλὰ, καλὰ, θὰ εὐρῶ τὸ σπῆτι εὐκολα.

Ἡ Χρυσουγὴ ἤρχισε νὰ τυλίσῃ τὴν ἐπιστολήν.

— Περιττόν, κορίτσι μου, νὰ κοπιᾷζῃς σὺ διὰ αὐτό, εἶπεν ἡ Σημαδεμένη λαβοῦσα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς νεανίδος τὴν ἐπιστολήν· θὰ τὴν κλείσω ἐγὼ εἰς τὸν φακέλλον καὶ θὰ τὴν σφραγίσω ἐγὼ ἢ ἴδια.

— Ἐὰν θέλετε, ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγὴ.

Ἡ Σημαδεμένη ἔλαβε καὶ τὸ περικάλυμμα.

— Τώρα, εἶπεν, ἐπειδὴ θ' ἀναχωρήσω γρήγορα γρήγορα, θὰ σοῦ φέρω εὐθὺς τὸ φαγητόν σου, δύο αὐγά ροφητὰ καὶ μιὰ κοτελέττα.

Καὶ κατέβη ταχέως διὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ.

— Ἐξίριετα, εἶπεν οὗτος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν· καὶ ἂν ἐγὼ αὐτὸς ὑπηγόρευα, καλλίτερα δὲν θὰ ἔγραφετο τίποτε δὲν ἐλησμονήθη. Εὐγε τῆς Σημαδεμένης· δὲν χάνει ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὴν γνωρίση κἀνεῖς· ἐξ ἀπαντος εἶναι τοῦ διαβόλου κάλτσα ! Ἡ μικρὰ ὀνομάζει τὴν παιδαγωγόντῃς «μαμὰ» νόστιμο ὄμως. Ἄ! ἄ ! εἶναι μερικαὶ λέξεις αἱ ὁποῖαι ἔρχονται μόναι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ διατί. Πρέπει νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν καρδίαν ἀποκαλύψεις. Μαμὰ, προσφιλὴς μου μαμὰ ! Ναί, ναί, δὲν ἀμαυροῖ αὐτὸ πλεόν τὴν εἰκόνα... Τί θὰ συμβῇ λοιπὸν ὅταν ἡ Χρυσουγὴ μάθῃ ὅτι ἡ παιδαγωγός τῆς εἶναι μήτηρ τῆς ;

Ὁ ὑποκόμης ἐσφάγισε τὴν ἐπιστολήν,

— Ἡ Σημαδεμένη θὰ κάμῃ τὰ λοιπὰ διὰ τῆς ἐπιτηδεϊότητός τῆς. ἐπιθύρισε.

Μετὰ μικρὸν ἡ Σημαδεμένη ἐνεφανίσθη, ἀρκούντως καθαρῶς ἐνδεδυμένη, ὡς τις τῶν

περιχώρων τῶν Παρισίων χωρική, ἔχουσα ἐκτενισμένην διὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὴν κόρην τῆς καὶ φοροῦσα κεφαλόδεσμον πεποικλιμένον διὰ δύο ταινιῶν.

— Εἶμαι ἔτοιμη, κύριε ὑποκόμη, εἶπε.

— Ἐφαγες;

— Ναί, βιαστικά βιαστικά, ὡς βλέπετε, καὶ ἐντύθηκα καὶ ἀμέσως.

Ὁ ὑποκόμης τῇ ἔδωκε τῆς Χρυσαιγῆς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔκρυπεν ἐντὸς τοῦ φορέματός τῆς.

— Ἐξέυρεις τί θὰ κάμῃς καὶ τί θὰ εἴπῃς εἰς τὴν παιδαγωγόν;

— Δὲν θὰ λησμονήσω τίποτε, ἀπ' ὅσα μ' ἐσυστήσατε.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ χωρὶς ἄλλο ἢ παιδαγωγὸς ἐδῶ, διότι καὶ αὕτη εἶναι ἀνάγκη νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Θὰ κάμω τὸ καλλίτερον, καὶ ὁ κύριος ὑποκόμης ἤμπορεῖ νὰ ἦναι ἡσυχος.

— Ἐχω λόγους νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς νὰ σοῦ ἴπῳ πρέπει νὰ σέ συγχαρῶ.

— Διατί πράγμα;

— Διὰ τὸ γράμμα ποῦ εἶπες νὰ γράψῃ ἡ μικρά.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος, κύριε ὑποκόμη;

— Ἐὰν δὲν ἦμην, δὲν θὰ σέ συνέχαιρον.

Τώρα ἤμπορεῖς ν' ἀναχωρήσῃς; δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ εἴπω.

Ἡ Σημαδεμένη ἐξῆλθεν.

Πρὸ ὀλίγου ἀνέμενον αὐτὴν ὁ Κολίβρης ἐν τῷ περιθώρῳ, μικρὸν ἀπωτέρω τῆς οἰκίας, καθήμενος ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς του.

Ταυτῆς ἐπέβη ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς.

Ὁ ὑποκόμης ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας εἶδε τὴν ἀμαξάν ἐξελθοῦσαν τοῦ περιθώρου καὶ γενομένην εἶτα ἄφαντον διὰ τῶν δένδρων.

— Τώρα ἄς περιμείνωμεν, ἐψιθύρισεν.

ΙΕ'

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Χρυσαιγῆς.

Ἡ κόρησσα Δελασέρ, ἀσχοληθεῖσα καθ' ὅλην τὴν πρωίαν εἰς τὴν συλλογὴν πληροφοριῶν, ἃς οὐδεὶς φεῦ! ἠδύνατο νὰ τῇ δώσῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καταβεβλημένη καὶ ἀπελπὶς.

Ἐν τούτοις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ λιτὸν αὐτῆς φαγητὸν καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἄνευ ὅμως ὀρέξεως, μολοντί ἀπὸ πρωΐας οὐδὲν εἶχε λάβει· ἐπνίγετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ τῶν ὀλοφυρμῶν τῆς.

Ἀφότου ἐγένετο ἄφαντος ἡ κόρη τῆς, ἡ ἀτυχῆς γυνὴ οὐδὲν ἔπραττε πλέον, ἀλλ' ἦ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στεναζέχῃ· ἐὰν δὲ εἶχε τὸ θάρρος νὰ λαμβάνῃ καθ' ἑκάστην ὀλίγην τροφήν, ἔπραττε τοῦτο ἐξ ἀνάγκης νὰ διατηρήσῃ τὰς ὀλονὲν ἐκλειπούσας δυνάμεις αὐτῆς.

Εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν τράπεζαν, στηρίζουσα ἐντὸς τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν καὶ θερμὰ χύνουσα δάκρυα, ὅτε ἐξαίφνης ἀνεσκήρτησεν ἀκούσασα ὅτι ἔκρουσαν τρὶς εἰς τὴν θύραν τῆς, καὶ ἠγέρθη.

— Δὲν ἠπατήθη, εἶπεν, ἐδῶ κτυποῦν.

Καὶ προσηλώσασα τὸ οὖς, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου οἰονεὶ βηματισμούς.

Ἀφοῦ δὲ μετὰ σπουδῆς καὶ ζωηρότητος ἀπέμαξε τὸ πρόσωπον, ἵνα ἐξαλείψῃ πᾶν ἔχνος τῶν δακρύων τῆς, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἡ Σημαδεμένη εἰσῆλθεν ὑποκλινομένη, ἡ δὲ κόρησσα ἰδοῦσα τὴν δυσειδεστάτην καὶ ἄγνωστον αὐτῇ γραῖαν ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Τί ζητεῖτε, κυρία; ὑπέλαθεν.

— Τὴν κυρίαν Δουράνδου· σεῖς εἶσθε ἡ κυρία Δουράνδου;

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι· τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς;

— Νά, εἴμ' ἐγὼ χωριανή, ὄχι πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ σὰς φέρνω ἕνα γράμμα, ἀπεκρίθη ἡ Σημαδεμένη, προχωρήσασα δύο βήματα.

— Γράμμα;

— Ναί, γράμμα, νὰ το, εἶπεν ἐξαγαροῦσα τὴν ἐπιστολήν.

— Σ' ἐμένα σοῦ εἶπαν νὰ τὸ δώσῃς;

— Εἰς τὴν κυρίαν Δουράνδου, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸν δρόμον Δαβύ, ἀριθ. 6, εἰς Βατινιόλ.

— Ποῖος σοῦ τὴν ἔδωκεν;

— Ἐνα εὐμορφο κορίτσι.

Ἡ κόρησσα διελογίσθη εὐθύς τὴν θυγάτερα τῆς καὶ ἠσθάνθη ζωηρὰν αἴσθησιν.

— Δός μου τὴν, δός μου τὴν, εἶπε μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

— Σεῖς εἶσθε, αἶ, ἡ κυρία Δουράνδου;

— Σὰς εἶπον ὅτι εἶμαι ἐγὼ.

— Σὰς ἐρωτῶ πάλιν, βλέπετε, διότι τὸ κορίτσι μοῦ εἶπε καὶ καλὰ μονάχα εἰς τὴν ἴδια νὰ δώσω τὸ γράμμα.

— Σὰς λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶμαι ἡ κυρία Δουράνδου.

— Τότε, πάρτε τὸ γράμμα.

Ἡ κόρησσα ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν μετὰ τρεμούσης χειρὸς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔπесαν ἀπλήστως ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ εὐκόλως ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα· εἶχον πραγματικὰ διὰ τῆς χειρὸς τῆς Χρυσαιγῆς, τῆς χειρὸς τῆς πολυλατρευτοῦ αὐτῆς κόρης γραφῆ αἰ γράμμα ἐκεῖναι.

Ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, κλείσασα δὲ τὴν θύραν καὶ δεῖξασα κάθισμα εἰς τὴν Σημαδεμένην.

— Καθήσατε, κυρία, τῇ εἶπεν.

Τότε ἀναρριγούσα διέρρηξε τὸ περικάλυμμα τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐξεδίπλωσε αὐτὴν· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων· ἀφοῦ δ' ἀπέμαξε τὸ πρόσωπον, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα δυνηθῇ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, ἔχουσα ἐστραμμένα νὰ νῶτα πρὸς τὴν Σημαδεμένην, ἥτις ἐφαίνετο ἐρευνῶσα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἐπιπλοσευήν.

Ἡ κόρησσα ἔφερε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ εἶτα ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς· ἡ συγκίνησὶς τῆς ὅμως ἐδιπλασιάσθη ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν καὶ ἠναγκάσθη μεγάλης νὰ καταβάλλῃ προσπάθειας ὅπως φθάσῃ μέχρι τέλους, χωρὶς ν' ἀναλυθῇ εἰς λυγμούς.

Μὴ ἀρκεσθεῖσα δὲ εἰς μίαν ἀνάγνωσιν, ἀνέγνω αὐτὴν καὶ δευτέραν φορὰν. Ἄ! ἡ

κόρη τῆς καὶ οὐχὶ ἡ μαθήτριά τῆς τῇ ὠμίλει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ, ἀνοίγουσα ὅλην αὐτῆς τὴν καρδίαν.

Ναί, τὸ κοράσιον, εἰς ὃ κατὰ πρῶτον μὲν ἔδωκε τὴν ζωὴν καὶ εἶτα τὴν διανοητικὴν ἀντίληψιν, τὸ κοράσιον, οὐ τὸ πνεῦμα ἐκαλλιέργησε καὶ ἐμόρφωσε τὴν καρδίαν μὲ τὴν οὐσίαν τῆς ἰδικῆς τῆς, αὐτὸ τὴν προσεκάλει καὶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Πόσῃν ἀγάπῃν, πόσῃν τρυφερότητα περιεῖχον αἱ δύο ἐκεῖναι σελίδες τῆς ἐπιστολῆς!

Ἦτο ὡς νὰ ἐξῆλθε κραυγὴ ἐκ τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας τῆς Χρυσαιγῆς, ὡς ὕμνος υἱικοῦ φίλτρου!

Ἡ κόρησσα ἠσπᾶσθη καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολήν μετὰ παραφορᾶς. Εἶτα συνελθοῦσα αἰφνης, ἐστράφη πρὸς τὴν κομίσασαν τὴν ἐπιστολήν.

— Ἐξέυρεις τί περιέχει αὐτὸ τὸ γράμμα; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὅχι, κόρη μου, ἀλλὰ ἂν νὰ καταλαβαίνω κομματί... ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε τὸ κορίτσι.

— Τοῦ ὠμίλησες; ἀνέκραξεν ἡ κόρησσα.

— Ὡ! ὅσο γι' αὐτὸ, ναί, τοῦ ὠμίλησα.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἐγὼ δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι περὶ τόσο καλὰ, ἀλλὰ τέλος πάντων μοῦ εἶπε ὅτι εἶσαι δασκάλισσα τῆς δευτέρας μητέρας τῆς, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ μ' ὅλην τῆς τὴν καρδιά, καὶ ἕνα σωρὸ πράγματα τὰ ὅποια δὲν τὰ ἠθυμοῦμαι περὶ.

— Ποῦ εἶναι;

— Ὡ! δὲν εἶναι πολὺ μακρὰ ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπες αὐτὸ ὅτι δὲν εἶναι μακρὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀλλὰ ποῦ εἶναι; πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος;

— Νὰ σοῦ ἴπῳ, κόρη μου, τὴν ἀλήθεια, δὲν ἠξέυρω πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος· τὸ σπίτι εἶναι μέσα εἰς ἕνα δάσος.

— Εἰς ποῖον δάσος;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς τὸ ἴπῳ· ἐκεῖ τὸ λένε δάσος καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Πῶς ἠμπόρεσες νὰ ἴδῃς ἐκείνην τὴν νέαν; καὶ πῶς ἠμπόρεσεν ἐκείνη νὰ σ' ἐπιφορτίσῃ νὰ φέρῃς αὐτὸ τὸ γράμμα;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΙ.

ΕΕΕΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΤΤΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΤΕΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων. Διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορινθίων», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚῶΝ 25.
(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελῶν.

